

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności uchwały Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie terminów posiedzeń Parlamentu na rok 2012;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi na poparcie skargi jeden zarzut, oparty po pierwsze na naruszeniu protokołu nr 6 w sprawie ustalenia siedzib instytucji i niektórych organów, jednostek organizacyjnych i służb Unii Europejskiej, załączonego do TUE i TFUE, oraz protokołu nr 3 w sprawie ustalenia siedzib instytucji i niektórych organów, jednostek organizacyjnych i służb Unii Europejskiej, załączonego do TEWEA, a po drugie na niezgodności z wyrokiem Trybunału z dnia 1 października 1997 r. w sprawie C-345/95 Francja przeciwko Parlamentowi, Rec. s. I-5235.

Zdaniem rządu francuskiego Parlament Europejski, przewidując ograniczenie dwóch z dwunastu posiedzeń plenarnych, które mają odbywać się corocznie w Strasburgu, z 4 do 2 dni i przeprowadzenie ich w 2012 r. w tym samym tygodniu w październiku, usiłuje obejść zasadę, zgodnie z którą dwanaście posiedzeń plenarnych, w tym, posiedzenie budżetowe, ma miejsce w Strasburgu. Zaskarżona uchwała prowadzi w rzeczywistości do zniesienia jednego z dwunastu posiedzeń plenarnych, jakie winny mieć co roku miejsce w Strasburgu. Jej jedynym celem jest więc ograniczenie czasu przebywania posłów do Parlamentu Europejskiego w miejscu jego siedziby, bez uzasadnienia wynikającego z wewnętrznej organizacji pracy tej instytucji.

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2011 r. — Republika Francuska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu**(Sprawa C-238/11)**

(2011/C 226/25)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues i A. Adam, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności debaty Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2011 r. dotyczącej kalendarza okresu sesji Parlamentu w 2013 r.;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojej skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, oparty po pierwsze, na naruszeniu protokołu nr 6 w sprawie ustalenia siedzib instytucji i niektórych organów, jednostek organizacyjnych i służb Unii Europejskiej, załączonego do TUE i TFUE oraz protokołu nr 3 w sprawie ustalenia siedzib instytucji i niektórych organów, jednostek organizacyjnych i służb Unii Europejskiej, załączonego do traktatu EWEA, oraz po drugie, na niezastosowaniu się do wyroku Trybunału z dnia 1 października 1997 r. w sprawie C-345/95 Francja przeciwko Parlamentowi, Rec. s. I-5235).

Według rządu francuskiego, w związku z tym, że Parlament Europejski przewidział, że dwa z dwunastu okresów comiesięcznych sesji plenarnych, jakie powinny każdego roku odbywać się w Strasburgu zostaną ograniczone z 4 do 2 dni i odbędą się w 2013 r. w tym samym tygodniu w październiku, Parlament próbował obejść zasadę, zgodnie z którą dwanaście okresów comiesięcznych sesji plenarnych, w tym sesja budżetowa, powinny odbywać się w Strasburgu. Zaskarżona debata prowadzi w rzeczywistości do usunięcia jednego z dwunastu okresów comiesięcznych sesji plenarnych, jakie powinny każdego roku odbywać się w Strasburgu. Tym samym, jej jedynym celem było ograniczenie obecności europejskich deputowanych w siedzibie Parlamentu Europejskiego nieuzasadnione wymogiem wewnętrznej organizacji prac tej instytucji.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 marca 2011 r. w sprawie T-110/07 Siemens AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 19 maja 2011 r. przez Siemens AG**(Sprawa C-239/11 P)**

(2011/C 226/26)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Wnoszący odwołanie: Siemens AG (przedstawiciele: adwokaci I. Brinker, C. Steinle i M. Hörster)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- 1) uchylenie wyroku Sądu (druga izba) z dnia 3 marca 2011 w sprawie T-110/07 w zakresie, w jakim jest on niekorzystny dla wnoszącego odwołanie;
- 2) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. (COMP/F/38.899 — Rozdzielnicze z izolacją gazową) w dotyczącej go części;

pośilkowo: uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na niego w tej decyzji;

- 3) pośilkowo względem pkt 2: odesłanie sprawy do Sądu do jej ponownego rozpoznania zgodnie z oceną prawną zawartą w wyroku Trybunału;

4) w każdym razie obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu, którym oddalił on skargę wnoszącego odwołanie na decyzję Komisji C(2006) 6762 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2007 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F/38.899 — Rozdzielnicze z izolacją gazową).

Wnoszący odwołanie podnosi siedem zarzutów w jego uzasadnieniu.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo podstawowe do rzetelnego procesu sądowego (art. 6 EKPC w związku z art. 6 ust. 3 TUE i art. 47 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej) oraz prawo do obrony (art. 48 ust. 2 karty praw podstawowych), opierając swoje ustalenie, że wnoszący odwołanie uczestniczył w kartelu od 22 kwietnia do 1 września 1999 r., zasadniczo na zeznaniach jednego świadka, nie dając wnoszącemu odwołanie możliwości przepytania tego świadka.

Po drugie, uznając, że wnoszący odwołanie uczestniczył w kartelu od 22 kwietnia do 1 września 1999 r., Sąd dopuścił się wypaczenia dowodów i naruszył zasady empiryczne. Tym samym Sąd nieprawidłowo ustalił, że wnoszący odwołanie uczestniczył w kartelu od 22 kwietnia do 1 września 1999 r., i błędnie określił czas trwania naruszenia.

Po trzecie, Sąd niesłusznie zaprzeczył przedawnieniu ścigania za okres do 22 kwietnia 1999 r. i błędnie przyjął, że naruszenie miało charakter jednolity i ciągły.

Po czwarte, Sąd naruszył zasadę równego traktowania, akceptując, że Komisja posłużyła się różnymi latami referencyjnymi w celu ustalenia względnego znaczenia przedsięwzięcia biorących udział w naruszeniu, klasyfikując tym samym wnoszącego odwołania błędnie na podstawie pkt 1 lit. A wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien.

Po piąte, Sąd nie obniżył zwiększenia kwoty wyjściowej grzywny, które ma zapewnić skutek odstraszający, odpowiednio do różnicy wielkości między wnoszącym odwołanie a ABB, naruszając w ten sposób zasadę równego traktowania.

Po szóste, Sąd naruszył art. 6 EKPC i art. 47 karty praw podstawowych, nie korzystając ze swego nieograniczonego prawa kontroli decyzji Komisji nakładających grzywny.

Po siódme, Sąd błędnie określił zakres obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 TFUE (dawniej art. 253 WE), stawiając niewystarczające wymogi co do warunków uzasadnienia obowiązujących przy obliczaniu mnożnika służącego zapewnieniu skutku odstraszającego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (Litwa) w dniu 20 maja 2011 r. — Lietuvos geležinkeliai AB przeciwko Vilniaus teritorinė muitinė, Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-250/11)

(2011/C 226/27)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lietuvos geležinkeliai AB

Strona pozwana: Vilniaus teritorinė muitinė, Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy określone w art. 112 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 918/83 ⁽¹⁾ i w art. 107 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1186/2009 ⁽²⁾ zwolnienie z należności celnych przywozowych należy rozumieć w ten sposób, że odnosi się ono do pojazdów mechanicznych [motorinės transporto priemonės], które są lokomotywami?
- 2) Czy określone w art. 82 ust. 1 lit. a) dyrektywy 83/181/EWG i w art. 84 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2009/132/WE zwolnienie od podatku od wartości dodanej należy rozumieć w ten sposób, że odnosi się ono do pojazdów mechanicznych [motorinės transporto priemonės], które są lokomotywami?